

Jedva smo čekali da osvane subota, 3. studenoga. Dolazismo sa svih strana k Mediteranu čekati autobuse. Svi smo se okupili, slušali roditeljske opomene, budno smo pazili tko sve ide... I nikad brže nismo ušli u autobuse. I, Bogu hvala, uz molitve naše časne Helene u jednom te fra Paviše u drugom autobusu – krenusmo za Sinj preko Obličevca i Vrgorca. Sinj nas je dočekaao u magli, ali ne smeta. Posjetismo peškariju (Maru) a onda i samu crkvu Gospe Sinjske za koju treba čekati red. Ta unutra ljudi mole i pjevaju. I mi smo pažljivo gledali i slušali i fra Pavišu i gvardijana fra Petra. Svi nas ljudi promatraju, javljaju se, propitkivaju... Podijeli smo i malo mandarina, ta uvijek smo bili dobri. Nakon crkve naš Martin Vrlić (ta bio je već kod nas) povede nas sa Teom (i on je bio kod nas) na Gospin grad gdje smo vidjeli i kip Gospin uz spomen-crkvicu te postaje križnog puta. Opet smo se našli svi na Pijaci, ispred crkve i kroz mnoštvo ljudi krenuli niz Alkarsko trkalište u autobuse. Prođosmo lipom Cetinskom krajinom do Otoka, centra svijeta, gdje nam Draško napravi ćevape. Bili smo u fra Pavišinoj kući s njegovima. Uostalom, pogledajte fotografije. Ali, prije toga zahvaljujemo i mamama koje su cijelo vrijeme pazili na nas 80-tak: mami Kristini, mami Ivi, mami Jadranki, mami Danijeli i drugoj mami Kristini. Valjalo bi opet poći. (Vidi [Galeriju](#))